

Loven udkræves til samme, om end Gjerningsmanden har gjort Alt, hvad det var hans Hensigt at foretage til Udførelse af det forbrøderiske Forsæt.

§ 45.

Den, som foretager nogen Handling, der sigter til at fremme eller bevirke Fuldbyrðelsen af en Forbrydelse, bliver, naar denne ikke er fuldbyrðet, at straffe for Forsøg paa Forbrydelsen.

Straffen bortfalder imidlertid, hvis han af egen fri Villie og ikke paa Grund af Hindringer eller andre tilfældige Omstændigheder har opgivet sit forbrøderiske Forsæt og derhos, forsaavidt han allerede havde iværksat Handlinger, som kunde bevirke Fuldbyrðelsen, har forhindret denne, eller, forsaavidt han troede at have iværksat saadanne Handlinger, har truffet Foranstaltninger, som han antog for stikke til at forhindre Fuldbyrðelsen.

Udgjøre de foretagne Handlinger selvstændige Forbrydelser, indtræder den for disse forskyldte Straf.

§ 46.

Naar ikke anderledes med Hensyn til enkelte Forbrydelser er bestemt, bliver Forsøg paa en Forbrydelse at straffe med en forholdsvis mildere Straf end den, Gjerningsmanden vilde have forskyldt, hvis Forbrydelsen var bleven fuldbyrðet. Ved Bestemmelsen af Straffen, der ingensinde maa overstige tre Tjerdedele af den i Loven for Forbrydelsen foreskrevne Straf, bliver navnlig at tage Hensyn til, om Forsøget meer eller mindre nærmer sig Forbrydelsens Fuldbyrðelse.

Femte Capitel.

Om Deelagtighed i Forbrydelser.

§ 47.

Naar To eller Flere have deeltaget i Udførelsen af en Forbrydelse, bliver Enhver især at straffe som Gjerningsmand. En forholdsmæssig ringere Straf, ikke under Halvdelen af den laveste og ikke over tre Tjerdedele af den høieste for

Forbrydelsen i Loven bestemte Straf, bliver dog at anvende, naar en Deeltager kun har ydet Hovedmanden en mindre væsentlig Bistand ved Iværksættelsen af dennes Forbrydelse.

§ 48.

En lignende mindre Straf kommer til Anvendelse paa Enhver, som før Udførelsen ved Raad eller Daad har ydet Gjerningsmanden Bistand til Forbrydelsen. Dog kan en saadan Medhjælperes Straf nedsættes til en Trediedeel af den ringeste Grad af den Straf, der i Loven er foreskrevet for den af Medhjælperen tilsigtede Forbrydelse.

§ 49.

Er Forbrydelsen ikke fuldbyrðet, komme de i §§ 47 og 48 foreskrevne Regler til Anvendelse saaledes, at Straffen bestemmes i Forhold til den ved Forsøg paa Forbrydelsen forskyldte Straf.

§ 50.

Har Nogen, efter allerede at have ydet Hjælp til en Forbrydelse, af egen Drift forebygget Udførelsen ved at bevæge Hovedmanden til at opgive den eller paa anden Maade, bliver han straffri. Har han forgjæves bestræbt sig for at hindre Forbrydelsen, kan Straffen nedsættes under den i § 48 foreskrevne Grænse.

§ 51.

Har Nogen, uden at have gjort sig skyldig til højere Straf efter næste Paragraph, ved Løfter, Opmuntringer eller andre Foresillinger søgt at virke til Iværksættelsen af en Forbrydelse, t. Ex. ved at bestyrke et allerede fattet Forsæt eller fravaade dets Opgivelse, bliver hans Straf at bestemme efter de i §§ 48—50 givne Regler.

§ 52.

Den, der ved Løfter, Trusler eller andre Foresillinger har bestemt en Anden til at begaae en Forbrydelse, skal, dersom denne bliver fuldbyrðet, straffes, som om han selv var Gjerningsmand. Bliver Forbrydelsen ikke fuldbyrðet, straffes han, som om han havde gjort sig skyldig i et Forsøg paa Forbrydelsen. En forholdsmæssig mildere Straf indtræder,